

Gyárfás Ágnes

F A D Ö N T Ő

Óriások és törpék világa a nagy napévben

Meseelemzés

A Fadöntő című mese olyan korba ragadja a hallgatót vagy olvasót, amelynek nincs helye az ismert kultúrkorszakok között. Akkor hát hová tartoznak, mégis a Nagy Napév melyik területéhez fűződik az ő korszakuk.

A precesszió, a föld billegő, hátrafelé mozgása révén kialakult 25.620 éves világunknak csak a felét ismerjük.

Benedek Elek II.

Aranykor SZŰZ-DRÁKÓ-OROSZLÁN

Matriarchatus RÁK

IKER hősök kora (Ikrek) Hun és Mag megérkeznek Mágur –bárkán Nimrud trónusához.

BIKA korszaka az egyiptomi kultúra fénykora és a Veres ökör c. magyar népmese tanúságai alapján.

KOS korszaka a zsidó Ószövetséggel függ össze, melynek végén megjelenik Jézus, az áldozati bárány, aki elviszi a világ bűneit.

A Kos korszak belesüppedt a Halak vallási kérdésekkel foglalkozó világába, amely Krisztus szeretet eszméje és az iszlámi Nirvána gondolati síkján kulminál, s most, aki túléli, látni fogja, ki megy át az Aranykorba a Vízöntőből, Mohamed hívei vagy a Krisztuséi.

A precesszió egyik felét ismerjük, a másikat nem. A Vízöntő és az Oroszlán – Drákó közötti 13.000 esztendő történéseiről mondáink sincsenek.

A precesszió napéjegyenlősége nagy-nagy kozmikus pillanat. A tavaszi napéjegyenlőség eseménye a Kos nulla fokán Jézus születését jelentette. Hermész Triszmegisztosz Smaragdtablái szerint ilyenkor a föld kb. három és fél napig tartó ürességen meg át. A majákról szóló T R O A N O dokumentumok is foglalkoznak ezzel a kozmikus jelenséggel és leírást adnak az Ürességről. Ez az az üresség, amelyet ma elektromágneses nulla zónának nevezünk.

Csak a „tavaszi” precessziós napéjegyenlőséget ismerjük, mert az „ősziről” nincs semmiféle hírünk. A tavaszi időszakában az üresség alatt megtisztult a világ. Eltűntek az Ószövetségi nemi elferdülések, a pedofília, a homoszexualitás, a klónozás stb... és a világ a Megváltóra várt. Ha a Krisztus előtti pecsét-hengerekről ismert világ marad, amelyet az Apájával pagán Babiloniában c. pecsét-henger feltüntet, mára már a szaporodásra alkalmatlan klónok lennének és a perverzió miatt emberi élet nem is lenne a földön. Ugyanerről olvashatunk az Ószövetségi Habakuk próféta könyvében, a pecsét-hengerek nyelvénél részletesebb leírásban (Vizek könyve I. 30-31. old.).

Az őszi nagy napéjegyenlőség talán arra volt alkalmas, hogy az Üresség téridején új DNS-eket hordozó molekulák kerüljenek a földre és az evolúció meginduljon. 6-7 ezer év múlva ezek az üresség örvén bekerült élethordozók összetalálkoztak a mesék aranykori királyi népével, a Szűz, a Drákó vagy az Oroszlán téridején. Azt hiszem, hogy ez a világ nem az érzékszervi realitás szintjén található, hanem a mesék álmokdében, a mélytudat ősvilágában, a révülés szentségében Isten közelében. Ezzel is magyarázható, hogy a földi élet Istentől ered, mert a megtisztult édeni földre ekkor küldi le a Teremtő az Égben teremtett gyermekeit, a turánokat, hogy növekedjenek és szaporítsák be a földet.

A földi életet a turáni népek indították el. Róluk szól a Teremtés könyvének 1. levele, amelyben Isten asszonyt és férfiút teremtett. Ezt a levelet nem emlegetik, mert nem felel meg a héber mítosznak, mert nincs benne megkísértés, bűnbe esés, kiűzetés, mert nem ismeri a poklot.

Ezt a levelet egyetlen egyház sem tanítja.

Hogyan lehetséges ez a kettőség? Erre a kérdésre a precesszió nagy őszi napéjegyenlőségén bekövetkező Üresség három napja választ ad. Az Üresség idején védtelenül forog a föld és befogad mindenkit, aki rátelepedik.

A turanoidok DNS fordulata számától eltérő fordulatszámú élőlények DNS-ei ráhullottak a földre és magukkal hozták a viszály, az agresszió, a hatalomvágy csíráit, amely a turáni fajúakból hiányzott.

Hullottak ide törpék, óriások, égi járműveken, szekereken, kocsikon egymás ellen harcoló kemény legények maradványai, sőt, Sitchin szerint a sémiták a Sém nevű úrhajón jöttek ide (Sitchin, Zacheria). (A 12. bolygó. Édesvíz k. 2002. - - Vizek könyve I. c. i.m. 12. és 31-32. old.).

És valahol a Mérleg Drákó-Szűz téridején a földön megindult az élet.

Úgy tűnik, hogy a nagy napéveknek van egy mozgalmas és egy álomba merülő szakasza. Pontosan úgy, mintha nem 25.620 év lenne, csak 24 óra. A Drákó-Oroszlán téridején ébred és a Vízöntőnél újra álomra tér. Azért nincsenek közös emlékképeink a Bak, Nyilas, Skorpió, Mérleg, Szűz idejéről, mert ezt a téridő korszakot a világ álomban töltötte el.

Mi történt a Vízöntő téridején a földön? Krisztus születése és a kereszténység szeretet eszméje megmentette az embereket a végpusztulástól, az elfajzástól, a klónozástól, de kimunkálódott egy újabb társadalmi réteg és a szeretet törvényét visszájára fordította. Hatalomvágy, az anyagi javak hajszolása, az agresszió újra megerősödött, ahogy János apostol jelenéseiben megjövendölte.

Itt, a Vízöntőben merül új álomba a Föld. De a Mag csodálatos megmenekülése is itt, ekkor következik be, ahogy az Arany nyílvessző című mesében ez kibontakozik. A gonosz táltos a királykisasszony kérésére megcsinálta az aranyhidat, majd kakassá változott és szedegetni kezdte a magokat. Egy mag bogár képében felkúszott a falra, pontosan egy puska kakasára ugrott és egyenesen a kakasra lőtt. El is találta.

Aztán átbucskázott a fején, újra királyfi lett belől. Elköszönt a királykisasszonyból és az aranyhídon viszsza ment kedveséhez, választottjához az aranyhídon az aranykorba.

A földműves a termés legjavát teszi el magnak. Isten is a legkiválóbbat a kis királyfit vezérelte vissza az Aranykorba, a Selyemrétre.

A Fadöntő ritka téridőben játszódik le. A nagy napév őszi napéjegyenlősége idején, amikor a Világmindenségben üresség van.

Ez volt az a pillanat, amidőn a nagyon gazdag juhásztól elszökött egy juhocska egy kék gyapjas anyajuh. Átugrott egy magas kőkerítésen és szaladt, szaladt, míg egy rengeteg erdőbe nem ért. Ott meghúzta magát egy bokor alatt. Mit talált ott, mit nem, mint egy kicsi szopós gyereket, aki keservesen sírt. Megsajnálta a juhocska, megszojtatta és többé el sem engedte.

Az anyai szeretet a mesevilágban különleges, szép, szelíd állatokban ölt testet. Fehér szarvas, aranytollú madár, kék juhocska. Itt azonban nem ismerjük a kis, szopós gyermek anyját. A csecsemő csak úgy lett, az ürességen át bepergett a sűrű erdőbe a bokor alá.

Mint a táltosok hét évig szopott, de még hét évre volt szüksége arra, hogy tökéletes legyen. Ekkor megköszönte a dajkálást és elindult világga. Szűzen született fiú!

Hegyforgatóval és Vasgyúróval találkozott Fadöntő. A három óriás millió évek világ kataklizmáinak megszemélyesítője.

Hegyforgató tenyerével felemelte a földet, aláhullott a sok fa, amit Fadöntő kitépett, Hegyforgató megfordította a tenyerét, úgy tette vissza a helyére. Közben Vasgyúró az ércet görgette egyik földrészről a másikra.

Óriások földjét ismerte a biblia is Og néven. A mesében azonban az óriások nem csak személyek, hanem a természeti katasztrófák megszemélyesítői.

A gonosz törpék által elrabolt királykisasszonyokat kell visszaszerezniük az Alvilágból, vagyis még sokkal régebbi téridőkből vagy dimenziókból. Az Al-

világ helye a mélytudatban fészkel. Azok a királykisasszonyok éppen olyan Isten által kiválasztott rózsabokrok, melyek alatt majd megszületik a nagy napév hőse, az aranyhajú királyfi.

A történetet mesemotívumok teszik érdekessé, sőt a végén, amikor Fadöntő feladogatja az Alvilágból a királykisasszonyokat, neki már nem eresztik le a kötelet a társai. A királykisasszonyok észre sem vették a cserbenhagyást és zokszó nélkül feleségül mentek Hegyforgatóhoz és Vasgyúróhoz. A legkisebbik kívárta Fadöntőt. Furcsa, de neki sem tűnt fel, hogy a megmentőjük egy lukban maradt. A mesemondó nem mond véleményt, ránk bízta az összegzést, ilyenek az emberek.

Fadöntő az alvilágban megmentette a sas fiókákat, s hálából sas anyó felhozta a földre.

Így aztán, késve ugyan, mintha csak a cipőfűzőjét kötötte volna be, megérkezett a lakodalmas királyi palotához, beállt a sorba a vők közé, elvette a legkisebb királykisasszonyt.

A kataklizmák téridejéből az ezüstkorig ér el a mese fonala. A mesében nem úgy van, mint Vergiliusnál, hogy aranykor, ezüstkör, vaskör, hanem az aranykort megelőzi az ezüst. Fadöntő ezüst vesszejével megsuhintotta az Alvilágból felhozott ezüst szilvát, s ebből kerekedett ki az ezüst kastély.

Fadöntő az ezüst szoba ezüst szekrényéből kiemelte a kis királykisasszony ezüst ruháját, s vitte egyenest hozzá. – Itt a ruhád szép királykisasszony.

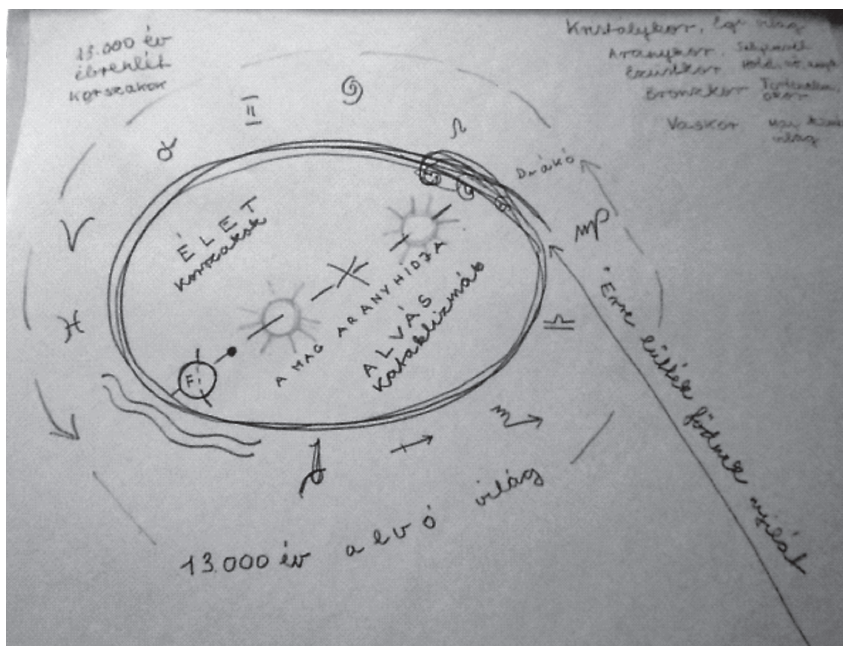
A ruha a megjelenését tette lehetővé a megindult, új földi világban.

Az, hogy a szereplők emlékezete különös módon kihagyott fontos eseményeket, az óriási évezredekre utal. Valójában 13 ezer év történései húzódtak meg egyetlen mesében. Mi minden történt ezalatt!

A három óriás valójában bevándorolt a földi világba, mert kásafőzés közben megjelentek a korábbi telepések, a törpék, akiknek akkora szakálluk volt, hogy „teljesen bele voltak csongolyodva”. Ezek a törpék lebirkózták Hegyforgatót és Vasgyúrot, s megtették a frissen főzött kásájukat. Fadöntővel azonban nem boldogultak, mert Fadöntő „... megfogta a kis emberkét, kicsongolyította a rettentő nagy szakállából, lefektette egy csutakra vett egy szeget, elő a fejszét, s a kicsi ember nagy szakállát egy csutakhoz szegezte”.

Tudjuk, hogy a „csutak” egy rőzseköteg a tüzeléshez. Ehhez nehezen lehet szakállt szegezni. Lehet egyáltalán szeget ütni egy szakállba vagy egy rőzsekötegbe?

Az erős, ügyes, jólelkű, de naiv óriás valójában semmi rosszat nem okozott a kis emberkének, de megmaradt a kása, amit most már a másik két óriás evett meg, Fadöntőt ugyanis egy madár elcsalogatta, s megmutatta a sötét l u k a t az alvilág kapuját. Fadöntőt „döntő kérdés” elé állította. Menjen-e a madár után az alvilágba vagy térjen vissza a szállásukra? Tudta, hogy az Alvilágban kell keresni az elveszett királykisasszonyokat, akik felkutatása volt mindhármuk életcélja, mégis visszament társaihoz, hát a csutak ott volt, de a kicsi emberke sehol.

A társai kötelet fontak a munkájukért kapott 50 kocsi kenderből és leeresztették Fadöntőt.

Ez fontos információ a lelki élet elemzéséhez. A mélytudatban való lemerülés hármuk közül csak egynek adatott meg. A másik kettő h o z z á s e g í t e t t e a kötélfonással és leeresztéssel. Ezen a kérdésen nem lehet teketóriázni. Az emberek nem egyformák. Az óriások kihaltak ugyan, de az a magatartás mód, amelyet bemutattak, tovább öröklődött: a hősnek meg kell küzdenie a sikerért, a tündérlányokért, az ezüstkori királykisasszonyokért, az öreg király boldogságáért, szóval azért, hogy a földön újra gyökeret verjen a tündérvilág és az öregek is boldogan éljenek.

Földtörténeti szempontból az óriás Fadöntő és a törpék küzdelmére kell felfigyelnünk.

Népmeséink nem használják a törpe szót. Kis emberke, arasznyi emberke, emberizig ... stb. szavakat emlegetnek, mintha hajdanvolt korok embe-
reinek elkorcsosult maradványai lennének. Ők maguk visszafejlődtek, csak a szakálluk lett hét rőfös. Erejüket a szakállukban hordozták. Az a kicsi emberke, akit Fadöntő a csutakhoz szegezett, eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Akkor találkozott vele újra Fadöntő, amikor a kötélén leért az alvilágba. „Ott vánszorgott, nagy erőtlennül a szakálla nélkül.” De megmutatta, merre vannak azok a várak, amelyekben a királykisasszonyokat fogva tartják, hiszen a három bátyja rabolta el a három királykisasszonyt. A három törpét Fadöntő a fejszével vágta ketté. A szer-
szám győzött a testi erő fölött.

Ezüstszilva, aranyalma, gyémántkörte lett az alvilági várakból, hiszen a királykisasszonyok ezüst, arany, gyémánt vesszejeikkel varázsolni is tudtak, mert hazaérve a váraikat vissza is varázsolták.

Bizony, minden nő kapott egy álomvilág-beli aranyvesszőt, amelynek

segítségével akár kristálypalotát is varázsolhat a leg-sivárabb ugarra.

Senki nem hangoztatja azt az üzenetet, ami a génjeinkbe van írva, hogy a jövőképünk s ennek minősége az asszonyokon múlik és sajnos, a nők maguk sincsenek vele tisztában. Meg kellene keresni az ezüstvesszőt, tudjuk, hogy nem vezett el. Talán elbújt szépanyáink rokolyájának ráncai között. Ki is volt a szépanyánk, az őspanyánk? Hiszen tudjuk, aki elrejtette az ezüstvesszőt, nehogy illetéktelen kezekbe kerüljön.

Jól tették, ha így tettek, de az illetéktelenek világa elmúlt. A törpék elpusztultak. Őspanyáink, az ezüst, arany és gyémántpalota tündérei a föld álomkorából származnak. Utána kell járni örökségünknek, a varázsvesszőnek. Álmunkban, meseolvasás közbeni révületben, imáink alatt felroppen egy madár és odavezet minket, ahol megtalálhatjuk. Mint ahogy a fiúkat is elvezeti, mint Fadöntőt a boldogság forrásához. Igaz, hogy a fiúknak ezért sokat kell fáradozniuk, de a siker biztosított. Ezt minden mesehős garantálja.

És az ezüst, arany és gyémántvessző nem garancia-e a nőknek ahhoz, hogy a szeretet, szépség és jó-ság világhatalmának birtokosai!

Vegyük észre, hogy a törpék ereje a több évezredes kócos szakállukban rejlik, amelyet végül is önként elhagynak. Aztán csak az életükért esedeznek. A jövő nem az övék, hanem az érezni, szeretni tudó embereké, a Nimrud léptékű óriás jellemek leszármazottaié és azoké a nőké, akiknek lelki származás magvai tündéri géneket birtokolnak. Akik ősképi szinten hiszik, tudják, hogy a földi világ az égi világ mintájára szép, jó és tiszta világ. Ha megtalálják a szeretet varázsvesszejét, Isten akarata szerint szép, jó és tiszta világot varázsolhatnak ide.

